

СЛУЧАЯТ С
БЕЛИТЕ
ПЕРА

ДЖАКЛИН УИНСПИЪР

ДЖАКЛИН УИНСПИЪР

СЛУЧАЯТ С

БЕЛИТЕ
ПЕРА

Превод от английски
Надя Златкова

beni
TORIAL

София, 2024

Всички права на български език са запазени.

Възпроизвеждането на цялата книга или на части от нея под каквато и да било форма е забранено без писменото съгласие на издателство Venitorial.

Благодарим Ви, че купувате легално издание на книгата и не нарушавате Закона за авторско право и сродните му права.

BIRDS OF A FEATHER

Jacqueline Winspear

Copyright © 2004, 2015 by Jacqueline Winspear

All rights reserved.

Случаят с белите пера

© Надя Златкова, превод от английски, 2024

© Таня Минчева, *Kontur Creative*, дизайн на корицата, 2024

© Venitorial, издател, 2024

ISBN 978-619-7639-54-4

На Кенет Лийч
1919-2002

В детството си имах късмета Кен Лийч да е мой учител. През годините, докато растях, и в зрялата си възраст имах привилегията да го смятам за свой приятел.

Що ще сториш, синко, що ще сториш
в зимна нощ след много дни
край огъня когато вече стар седиш
и съседите за битката отворят дума?
Ще се измъкнеш ли, получил сякаш удар,
в срам навел главата побеляла,
или ще им кажеш: „С първите не тръгнах,
но бях там, слава богу, бях там.“?

„Заеми мястото си в строя“, Харолд Безби, 1914

ПЪРВА ГЛАВА

Мейзи Добс събра листовите на бюрото си в спретнатата купчинка и ги прибра в обикновена кафява папка. Взе зелена писалка с мраморна шарка и написа на папката името на новите си клиенти: мистър и мисис Хърбърт Джонсън. Те се притесняваха, че годеницата на сина им може да ги е заблудила за миналото си. Това беше от онези случаи, с които лесно можеше да се справи и които водеха до полезни препоръки, и можеха да бъдат приключени с представянето на навременен доклад и придружаваща сметка за услугите ѝ. Но Мейзи нямаше да прибере записките си, докато онези, чийто живот беше засегнат от разследването ѝ, не достигнеха до определено ниво на приемане на откритото от нея, на самите себе си и един на друг – до колкото това беше възможно. Докато пишеше, кичур черна коса падна върху очите ѝ. Мейзи въздъхна и го прибра бързо в кока на тила си. После внезапно остави писалката върху попивателната хартия, издърпа непослушния кичур коса, така че той отново падна надолу, и се приближи до огледалото на стената над камината. Разпусна дългата си коса и я напъха в яката на бялата си копринена блуза, като извади само няколко сантиметра около брадичката си. Дали по-къса коса щеше да ѝ отива?

– Може би лейди Роуън е права – каза тя на отражението си в огледалото. – Може би ще изглежда по-добре късо подстригана.

Тя се обърна няколко пъти на едната, после на другата страна и повдигна косата си съвсем малко. По-късата коса можеше да спести няколко ценни минути всяка сутрин и вече нямаше да се измъква от кока и да пада в очите ѝ. Но имаше едно нещо, което я спираше. Тя повдигна косата си и обърна глава. Дали белегът се виждаше? Дали по-късата коса щеше да пада по такъв начин, че да открива пурпурната линия, която минаваше от шията ѝ до чувствителната плът на скалпа ѝ? Ако подстрижеше косата си, дали един ден нямаше да се наведе над запуските си и, без да иска, да позволи на някой клиент да види поражението, нанесено от германския снаряд, който се бе връзал в разпределителния център за ранените във Франция, където тя бе работила през 1917 година?

Докато оглеждаше стаята, която се отразяваше в огледалото, Мейзи си помисли колко далече е стигнала – не само от мрачната опърпана канцелария на Уорън Стрийт, единственото, което можеше да си позволи преди малко повече от година, но и от онази първа среща с Морис Бланш, нейния ментор и учител, когато беше прислужница в дома на лорд Джулиън Комптън и съпругата му лейди Роуън. Морис и Лейди Роуън бяха забелязали интелекта на Мейзи и се бяха погрижили тя да има възможност да преследва жаждата си за знание (или да преследва стремежа си към образование). Те бяха помогнали на бившата младша прислужница да постъпи в „Гъртън Колидж“, Кеймбридж.

Мейзи бързо прибра косата си в спретнат кок и докато я закрепваше на мястото ѝ, погледна през височия от пода до тавана прозорец, гледащ към Фицрой Скуеър. Били Бийл, помощникът ѝ, току-що се бе появил на площада и вървеше по мокрите от дъжд сиви

плочи към кантората ѝ. Белегът ѝ започна да пулсира. Докато наблюдаваше Били, Мейзи започна да копира стойката му. Тя тръгна към прозореца с отпуснати рамене, пъкнала ръце във въображаеми джобове, а походката ѝ наподобяваше несръчността, породена от все още тормозещите го рани от войната. Настроението ѝ започна да се променя и тя осъзна, че болезненото усещане, което преди няколко седмици беше изпитвала от време на време, беше постоянна част от живота на Били.

Докато гледаше наголу към него от прозореца на някогашната гостна в сградата в джорджвиански стил, той гръпна маншета на палтото върху дланта си и лъсна месинговата табела, информираща посетителите, че кантората на М. Добс, психолог и детектив, се намира вътре. Доволен, Били се изправи, изпъна рамене, разкърши гръб, прокара пръсти през разрошената си гъста коса с цвят на пшеница и извади ключа си за входната врата. Мейзи го наблюдаваше как оправя стойката си. *Не можеш да ме заблудиш, Били Бийл* – каза си тя. Вратата се затвори със силно тупване и стълбите изскърцаха, когато той тръгна нагоре към кантората.

– Добро утро, мис. Взех данните, които искахте. – Били остави обикновен кафяв плик на бюрото на Мейзи. – А, и още нещо, мис. Купих ви „Дейли Експрес“ да го погледнете. – Той извади вестника от вътрешния джоб на палтото си. – Онази жена, дето беше намерена убита в собствения си дом преди седмица в Съри – нали помните, в Колсгън, – ами, има още подробности за това коя е и в какво състояние е била, като са я намерили.

– Благодаря, Били – каза Мейзи и взе вестника.

– Била е едва на вашите години, мис. Ужасно, нали?

– Така е.

– Чудя се дали нашият приятел... е, всъщност вашият приятел – инспектор Стратън – работи по случая?

– Най-вероятно. След като убийството е станало извън Лондон, ще се разследва от отдел „Убийства“.

Били се замисли.

– Представяте ли си да казвате, че работите в от-дел „Убийства“, мис? На хората няма да им е много приятно, а, мис?

Мейзи презледа набързо статията.

– О, това го измислиха вестниците, за да продават повече. Мисля, че започнаха да го използват, когато слу-чаят „Грипен“ стана голяма новина. Тогава се казваше „Резервен отдел“, но не звучеше достатъчно злобещо. А „Отдел „Криминални разследвания“ е много дълго. – Мейзи вдигна поглед към Били. – И между другото, Били, какво искаш да кажеш с това моят „приятел“, а?

– Ами, нищо, мис, наистина. Просто...

Били беше прекъснат от иззвъняването на черния телефон на бюрото на Мейзи. Той повдигна вежди и взе слушалката.

– Фицрой пет шест нула нула. Добър ден, инспектор Стратън. Да, тук е. Ще ви я дам. – Той се усмихна ши-роко, като закри слушалката с длан, когато Мейзи про-тегна ръка да я вземе, изчервявайки се леко. – Вижте, мис, какво казваше доктор Бланш, че са съвпадения-та – какво беше? А, да, пратеник на истината?

– Достатъчно, Били. – Мейзи взе слушалката и му махна да се гръпне. – Инспектор Стратън, много се радвам да ви чуя. Предполагам, че сте зает с убийство-то в Колсгън?

– И как разбрахте за него, мис Добс? Не, не ми каз-вайте. Вероятно е по-добре да не знам.

Мейзи се разсмя.

– На какво дължа това обаждане, инспекторе?

– Чисто приятелско е, мис Добс. Реших да ви попи-там, дали искате да вечеряте с мен?

Мейзи се поколеба, почука с писалката по бюрото и след това отговори.

– Благодаря за поканата, инспектор Стратън. Наистина много мило от ваша страна... но дали ще е възможно вместо това да обядваме заедно?

Последва мълчание.

– Разбира се, мис Добс. Свободна ли сте в петък?

– Да, в петък е чудесно.

– Добре. Ще се срещнем в кантората ви в дванайсет и оттам може да отидем до „Берторелис“.

Мейзи се поколеба.

– Може ли да се срещнем направо в „Берторелис“? В дванайсет?

По линията отново настъпи тишина. *Защо всичко трябва да е толкова трудно?* – помисли си Мейзи.

– Разбира се. Петък, в дванайсет, в „Берторелис“.

– Ще се видим тогава. Довиждане. – Тя остави замислено слушалката.

– Хопа, ето една чудесна чаша чай за вас, мис. – Били остави подноса на бюрото си, наля мляко и чай в голяма емайлирана чаша за Мейзи и я сложи пред нея.

– Не се сърдете, че питам, мис – и знам, че не е моя работа, – но защо не приехте поканата му за вечеря. Искам да кажа, че не е лошо от време на време да се вечеря безплатно.

– Обядът и вечерята са две съвсем различни неща. А излизането на обяд с един джентълмен не е същото като да се излезе с него на вечеря.

– Като начало, за вечеря получавате повече ядене...

Били беше прекъснат от звънеца на входната врата. Когато той отиде до прозореца, за да провери кой е дошъл, Мейзи забеляза, че разтрива бедрото си и потрепва. Раната от войната, получена преди почти тринайсет години, в битката при Месин през 1917-а, отново го тормозеше. Били излезе, за да отвори, и Мейзи го чу да слиза с усилие към входната врата.

– Писмо за мис Добс. Спешно. Подпиши, ако обичаш.

– Благодаря, приятел. – Били се подписа за плика и бръкна в джоба си за гребни монети за куриера. После затвори вратата и въздъхна, преди отново да тръгне нагоре по стълбите. Когато се върна в стаята, погледна плика на Мейзи.

– Какъв тормози ли те? – попита тя.

– Съвсем малко повече от обикновено. Но и не съм вече толкова млад, колкото бях.

– Ходил ли си пак при доктора?

– Скоро не съм. Не могат да направят много. А и аз съм късметлия – имам добра работа, за разлика от стотици и стотици мъже, които търсят поминък. Не мога да се жалвам, нали?

– И двамата сме късметлии, Били. Както изглежда, има повече работа за нас заради хората, които изчезват, след като са загубили всичките си пари, и други, които не се занимават с нищо добро. – Тя завъртя плика в ръце. – Виж ти, виж ти...

– Какво има, мис?

– Забеляза ли адреса на подателя? Писмото е от Джоузеф Уейт.

– Искате да кажете, от онзи Джоузеф Уейт? Богатата Джоузеф Уейт? Оня, дето му викат Касапина на банкерите?

– Искане да отида в дома му – „възможно най-скоро“ пише тук, – за да получа указания за разследване.

– Предполагам, че е свикнал да нарежда на хората и всичко да става както той иска... – Били отново беше прекъснат от звъненето на телефона. – Господи, мис, това отново звъни.

Мейзи протегна ръка към слушалката.

– Фицрой пет шест нула нула.

– Може ли да говоря с мис Мейзи Добс, ако обичате?

– На телефона. С какво мога да ви помогна?

– Обаждат се мис Артър, секретарката на Джоузеф Уейт. Мистър Уейт ви очаква.

– Добро утро, мис Артър. Току-що получих писмото му по куриер.

– Чудесно. Можете ли да дойдете днес в три часа? Мистър Уейт ще ви приеме тогава за половин час.

Гласът на жената потрепери леко. Мис Артър такова страхопочитание ли изпитваше към работодателя си?

– Разбира се, мис Артър. Двамата с помощника ми ще дойдем в три. Може ли да ми обясните как да стигнем до вас?

– Да, ще ви дам адреса. Познавате ли Дълич*?

– Тръгваме, когато сте готова, мис.

Мейзи погледна сребърния сестрински часовник, закопчан като брошка на жакета ѝ. Лейди Роуън ѝ го беше подарила, когато Мейзи напусна „Гъртън Колидж“, за да стане доброволка в Лондонската болница, член на военновременната доброволческа медицинска част по време на Световната война. Той беше съвсем точен от първия момент, когато го беше закопчала на униформата си, и ѝ служеше добре, докато тя се грижеше за войниците в разпределителния център за ранените във Франция. А после и когато се грижеше за пациентите с нервно разстройство, след като се беше върнала. След като беше завършила образованието си в „Гъртън Колидж“, часовникът много пъти беше сверяван с джобния часовник на Морис Бланш, когато работеше като негов помощник. Щеше да ѝ служи още поне няколко години.

– Имаме време да приключа с една малка задача, Били, и после тръгваме. Първата седмица на месеца е и трябва да прегледам сметките.

* Престижен квартал в южен Лондон. – Б. р.

*Втора книга
от поредицата за брилянтната
Мейзи Добс, психолог и детектив.*

Лондон, 1930 г.

Узминалата година е била ползотворна за Мейзи: детективската ѝ агенция се утвърждава, двамата с верния ѝ асистент Били се местят в по-голяма кантора на Фицрой Скуеър, а малката ѝ червена спортна кола вече е изплатена. Време е за нов случай.

На Джоузеф Уейт, основател на търговска империя, му се налага да потърси услугите на Мейзи въпреки предразсъдъците си – дъщеря му, меланхоличната и разглезена Шарлът, отново е избягала. Този път обаче младата жена е напуснала дома си разстроена веднага след като е прелистила сутрешния вестник. Инструкциите на Уейт гласят тя да бъде намерена и върната у дома по възможно най-бързия и дискретен начин. Само че Мейзи много скоро осъзнава, че Шарлът е замесена в нещо много по-сериозно от обтегнатите от години отношения между баща и дъщеря. Както и че между изчезването ѝ и разследването от инспектор Стратън убийство има ужасяваща връзка... която отново връща детективката към зловещите последици от войната.

Ще бъдат ли свидетелствата на един опечален съпруг, няколко чайника с изстинал чай и прилежно скритите бели пера достатъчни, за да се реши случаят?

Цена 25 лв. | 12.80 €

www.benitorial.com

9 786197 639544

beni
TORIAL